

Ágh István

Magyar vidék

És megjelenik a huszonegyedik századi fiatalember
a huszadik századból itt maradt márciusban,
lefordul gépkocsijával az autópálya egyeneséről,
s egyszerre barátságtalan tájban találja magát,
mintha rögtön egy végtelen parlagon járna,
szélvédőről törölve az esőt, pocsolyákat ver föl,
a tavalyi avar lucskosan kicsap az árokpartra,
s kiterül a sár keréknyomában az aszfalt peremén,
csúszkál a kocsí a kátyúk mentén, visszafogott
sebességgel a vánszorgó autóbusz miatt, így torlódik
mögötte a széles fekete terepjáró s a vontató
traktor az elfelejtett szocializmus korszakából.

Nincs már bakter, a pirosba váltó sorompónál
megállni kényszerül, s nézi a közlekedési
térképet, mint egy ujjaira feszített pókhálót,
s az eladó házak kijegyzett címét és fényképeit,
három kilométer után kezdődik az első
falu, mely a másikkal majdnem összeér,
ha lenne a múltba mutató térkép, elvezetné
a semmibe tűnt állomásig, ahol a vasutasné
állandóan a baromfiak közt mutogatja magát
a peronon várakozóknak, s a jelenkori sofőrök
szabad jelzésre várnak az elhúzó szerelvény után,
mintha a mozdonyvezető sem tudná, merre jár.

Itt meg kellene állni a tilos szemafor nélkül is,
a fiatalember csak a jelenből lát az elhúzó
vagonokra, nem tudja, hogy egy történelmi pontból
nézi a helyközi járat csupa sár, búzló karosszériáját,
hogy itt történt a vidék Mohácsa a váróteremben,
a peron muskátlis kővázái előtt a sárga sóderon,
mikor a lábak utoljára érintették a szülőföldet,
családok széledtek s vesztek oda az új nemzedékben,

hiába maradt a falvak őrének a templomtorony,
s mint a ridegtartás nyájai kuporognak a tájba vetve,
ha még hűséges valaki, nem tud erről mást vallani,
mint a vigasztalan keserűségű veszteséget.

Átkocsizva a nyomorúságon, a csúnya, esős idő
válík a vidék lényegévé annak, ki napsütésre
számított, bármelyik utcán bukdácsolna végig,
s nincs senki, aki megkérdezné tőle, mit keres,
még egy elüthető bicikli sem tűnik fel a kanyarban,
már azt hiszi, miatta bújnak házukba a kutyák,
körül kíváncsi félelem tartja szemmel az idegent,
itt jár és nem ér sehova, mint a helyszínelő betörő,
aki nem jön már vissza éjszaka, mert nincs miért,
mint az én fiatal korom mostani alteregója,
aki nem tudna itt maradni három napnál tovább,
s most már rokotalan közlekedik, s bolyong.

S hogy ne utálja meg, szeretnie kellene valahogy,
tudnia, mióta gyúlik föl a baj, akár a szemét,
hinni legalább egy itt lakó szép fiatal lányban,
s ha Kossuth szobrát fölkoszorúzzák a nemzeti ünnepen,
ne gúnyolódjon, hogy milyen elmaradott vidék,
amit a nép züllesztett ijesztő szegényteleppé,
csak amire hatvan éve számítottam, most beért,
bár ezer lakosából kétszáz mégis megmaradt
a nomádok fogadására, akik a növekvő hiányt betöltik,
s elkezdődik itt is egy másik, átkozott honfoglalás,
templomban, iskolában, kocsmában és a boltban
folytatván még a múltat a teljes tönkretételig.

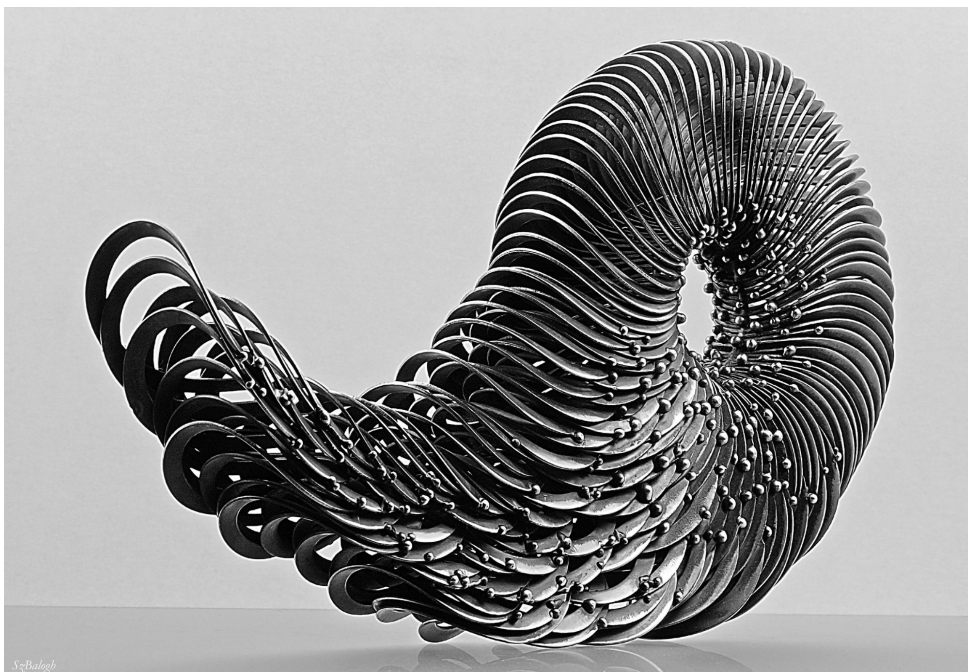
Senki se tudja, ki ült a piros sportkocsiban,
amerikai rokon vagy egy német földbirtokos,
aki nem került beljebb az eladó házak kapuján,
a csönd és a pihenés ígérete tovább is az a
vénesszony marad, kire a tűzhely ontja a hőt,
nem ő az első, aki megszabadulna áron aluli
életétől, a jöttmentek fellengzős ajánlatára,
s beköltözne öregnek az aggok és a halottak közé,
ez már a végkifejlet, a tekintet nélküli végzet
utolsó vidéki megnyilvánulása, míg a
pirosra festett tűzoltófecs kendő a posztamensen
nagy tüzesetek tudójaként áll föltartott karjaival.

Torockó

Aggodalmaim terhét hordom a napsütésben,
mikor a képeslapról ismerős várost járom,
úgy látszik, semmi sem véd sehol a gyanakvástól,
hogy még a jóban is csak önmagam ellen vétsek.

A hegy tövén a zöldbe épített fehér házsor,
akár a meséskönyvbe álmódott gyermekrajzok,
a közelgő beszédből kihallom azt a hangot,
amit a Duna parton, csak a csöndjeink mások.

Elhallgatják, mit száz év hódoltsága kiváltott.
ha az égbe kiáltó vétek meghallgatatlan,
valami néma érzés, szöveg nélküli dallam
bánata szomorítja minden találkozásom.



Rozsnyay Béla: Nautilus 2 (acél, 32x18x5,5 cm, 2010)